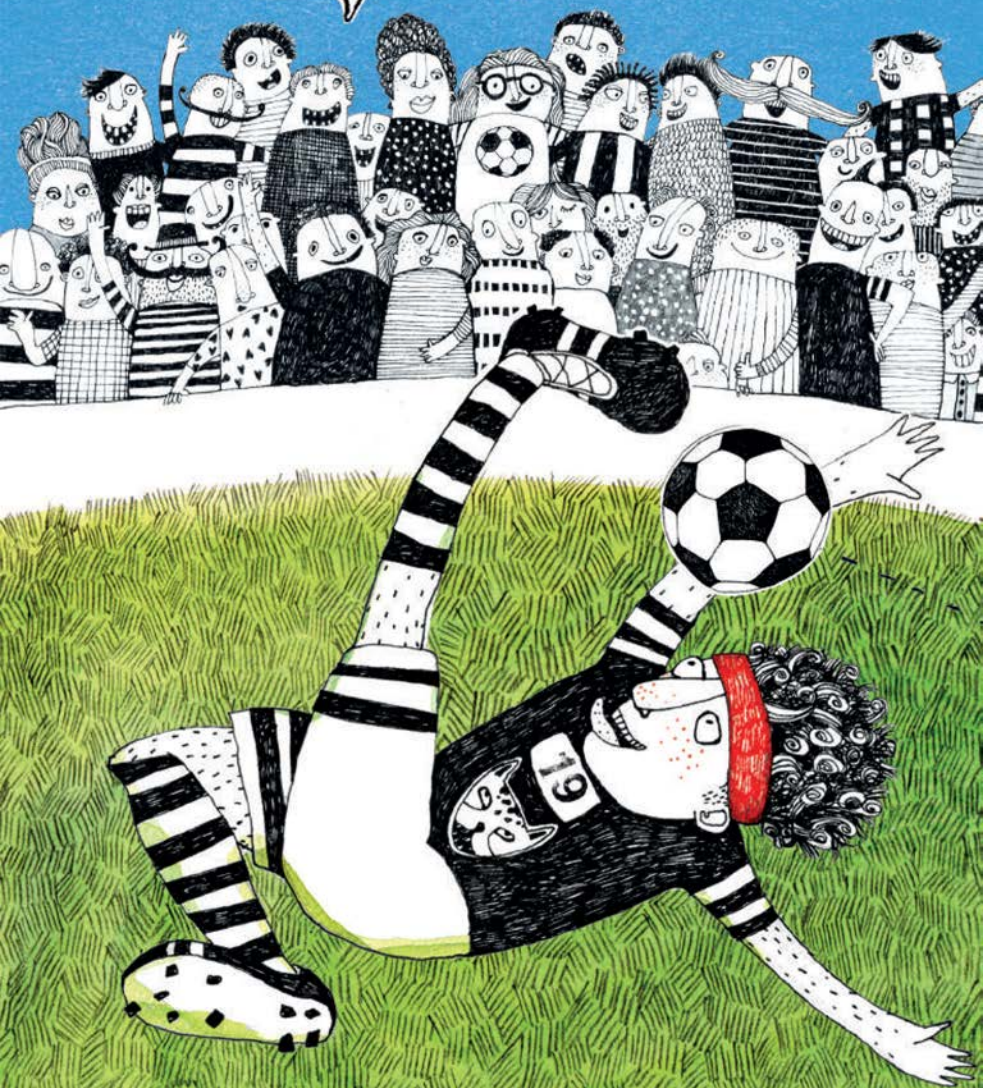

Július Belan

DEJ GÓL, CARLOSI!

ilustrovala Lea Točeková

Július Belan

DEJ GÓL, CARLOSI!

ilustrovala Lea Točeková

B R I O

Text © Július Belan 2017

Illustrations © Lea Točeková 2017

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2017

Czech edition © Nakladatelství Slovart,
Praha 2018

Translation © Radka Svobodová 2018

ZÁPISNÍKY

1. ZPÁTKY V AKADEMII

Po zisku titulu mistrů světa, oslavách a dvou dnech strávených doma s rodinou začal můj život nabírat rychlé tempo. Dokonce jsem měl pocit, že byl rychlejší než Rodrigo ve sprintu na třicet metrů s míčem na kopačkách. Pořídil jsem si nový zápisník. Zapisování fotbalových zážitků se mi totiž zalíbilo a první zápisník už byl do poslední strany zaplněný. Jasnačka, nešel jsem si pro něj za bývalou paní učitelkou, ale koupil jsem si ho v papírnictví. Prodavačka mi dala ochotně vybrat z několika druhů. Vysolil jsem za něj pár drobných a pak jsem se s kyprou padesátnicí i vyfotil a podepsal se jí, protože mě poznala a věděla, kdo jsem. Řeknu vám, během krátké doby jsem zjistil, že fanouškovskou základnu mám pořádně pestrou. Od kluků, mužů, dědečků, babiček, žen až po holky v mém věku. Pravda je, že mezi fanoušky tvořily holky nejmenší část a ženy nad padesát let tu největší. Těsně za nimi byli dědové.

Bylo to možná i tím, že ty ženy ve mně viděly svého syna, případně mi byly vděčné, že jejich kluci se už nepoflakují po ulicích, ale radši hrají fotbal. Za každého fanouška jsem nesmírně rád. Do té doby mě totiž znalo jen pár obyvatel Cabo Polonio v čele se zpoceným Frédem. Původně jsem byl rozhodnutý zapisovat do zápisníku každý svůj prožitý den na akademii, ale nezadařilo se. Tréninky, zápasy, škola, volný čas strávený se spoluhráči, to všechno vedlo k tomu, že jsem nestíhal pořádně psát ani domácí úkoly,

natož ještě plnit
zápisník. Proto
byl delší čas
hozený v šuplíku
bez povšimnutí. Až
jednoho dne se stalo něco neče-
kaného. BUM!!!! Rázem byl čas sed-
nout si k zápisníku a zapsat do něj
všechno podstatné, co se mi stalo.

2. NÁVRAT

Začnu pěkně popořádku... Strávil jsem dost času s rodi-
nou, a tak jsem se rozhodl zajít i na pláž za kluky. Věděl
jsem skoro na minutu přesně, kdy tam budou hrát fot-
bal, byl jsem přece celé roky součástí té bandy. Oblékl
jsem si staré věci, protože v novém oblečení bych mohl
provokovat nebo nedej bože vzbudit dojem, že se nad ně
chci povyšovat. Vzal jsem míč z mistrovství, který jsem
jim dovezl, a vydal jsem se tam, kde jsme hrávali fotbal.
Slunce svítilo, vlny příjemně šplouchaly a z dálky ke
mně doléhaly výkřiky mých bývalých kamarádů. Hráli
ostošest a mě si zatím nevšimli. Zaregistrovali mě, až
když jsem byl opravdu blízko. U míče byl zrovna Alonso.
Chytil ho do rukou a přestal hrát. Kluci se podívali na
Alonsa a potom na mě. S úsměvem jsem je pozdravil,
jako by se mezi námi nic nestalo. Oni jen cosi zamum-
lali a stále na mě beze slova hleděli. Nějak jsem nevěděl,

čím přerušit to trapné ticho. Tak jsem jen řekl, že jsem jim přinesl nový míč. Oni pořád beze slova stáli, až jsem měl pocit, že se proměnili v sochy, a proto jsem jim míč jen zlehka hodil k nohám. Nepohnuli se, jen jejich pohledy směřovaly k novému parádnímu míči. Ani se ho nedotkli. Strašně mě to zklamalo. Nevzdal jsem se ale a zeptal se, jak se mají.

Zabrblali, že se určitě mají hůř než já a že oni se tak skvěle nikdy mít nebudou. Bylo mi jasné, že jakékoliv snahy o komunikaci a obnovení přátelství jsou marné. Až jsem se divil, že mi míč nevrátili, případně ho nekopli do oceánu nebo nepropíchlí svými nenávisnými pohledy. Naivně jsem si myslel, že si je nakloním na svoji stranu, že budeme opět kámoši a zahrajeme si fotbal pokaždé, když se vrátím domů, ale mýlil jsem se. Nepomohlo mi ani to, že jsem se stal mistrem. Možná

právě naopak. Poražený v zápase o znovuzískání starých kamarádů jsem se vydal domů. Ke zpočtenému Frédovi jsem se radši ani nepřiblížil, protože ten by si mě namazal na chleba, jak jsem se od něj spakoval. Pochybuju, že si našel jinou cvičenou opičku, která by plnila jeho příkazy tak jako já. Ale kdoví, možná se mýlím a přivítal by mě s otevřenou náručí. Živě si umím představit, jak na mém úspěchu teď rejžuje.

Kluk, který proměnil rozhodující penaltu, díky které se Modří gepardi stali mistry světa, u něj nedávno umýval podlahu a sedřel si ruce ve dřezu se špinavým nádobím. Už vidím, jak má moje fotky rozvěšené na všech stěnách podniku a nabízí lidem jídla a nápoje typu Carlosova ryba se salátem, Alvarézova gólová

polévka nebo chlazené pivo Carlosova pravačka. Případně vyčlenil stůl a židli, na které jsem nikdy neseděl, a dal nad ně tabulku s textem: *TADY BAŠTIL CARLOS ALVARÉZ, ŽIJÍCÍ FOTBALOVÁ LEGENDA*. Ne-
překvapilo by mě, kdyby vyhradil i kus podlahy, kde by bylo napsané: *TADY SEBOU ŠVIHL NA ZEM CARLOS ALVARÉZ PŘI MYTÍ PODLAHY*.

Jako bych ho viděl! Když jsem přišel domů, mamce jsem hned vysypal, že mě kluci nepřijali, a ona mě pohladila po hlavě, že to nic, vždyť mám přece nové kamarády v klubu. Měla pravdu. Mamka má vždycky pravdu. Alonsovu partu jsem hodil za hlavu. Stejně je zase dlouho nevidím. Spíš mě docela mrzelo

to, že dlouho neuvidím svoji rodinu. Proto jsem víkend s nimi prožil naplno. Hodně jsme si povídali, hráli si doma s Marcosem, dělili se o náš malý televizor a vychutnávali si skromná jídla. Otec se mi nezapomněl pochlubit novinovými výstřižky o mistrovství a obrázky, na kterých jsem byl s týmem, jak se radujeme z trofeje. V neděli po obědě jsem se musel sbalit a rozloučit se s rodinou, kterou uvidím nejdřív až na Vánoce.

Snad to nějak beze mě zvládnou a já bez nich také. Medaili jsem jim nechal doma pro radost. Rodiče mi slíbili, že se o ni budou vzorně starat, což znamená, že když bude tatka na rybách, mamka ji bude mít zavěšenou na zástěře, a když bude tatka doma, tak ji bude mít na krku on, dokonce i když půjde spát. Po nekonečném objímání, polibcích a mávání jsem se s rodinou rozloučil a vydal se na zastávku ke žlutému rozhrkanému autobusu. Snad se cestou na akademii nerozsype. Nastoupil jsem. Bylo v něm tolik volných míst, že jsem si každých pět minut mohl sednout jinam. Samozřejmě jsem zůstal celou cestu na jednom místě, přece jen, jestli mě někdo z cestujících pozná, nemusí si myslet, že mi mistrovský titul stoupl do hlavy a nevím, co roupama. Seděl jsem u okna, sledoval ubíhající krajinu a představoval jsem si, co mě čeká během sezony. Určitě to bude pořádný nápor, ale byl jsem odhodlaný vydat ze sebe maximum.

3. POKOJ

Silvinho mě přivítal stiskem ruky. Prohodili jsme pár slov a začal jsem si vybalovat věci. Chvilí po mně dorazil Felipe. Zul si boty a nezaměnitelný odér šířící se z jeho tenisek mě hned utvrdil v tom, že jsem zpátky v akademii. Otevřel jsem okno. Silvinho vytáhl ze šuplíku parádní plakát našeho týmu z mistrovství s trofejí v Rodrigových rukou. Byla to příloha časopisu Fotbalový fanoušek. Společnými silami jsme plakát nalepili na dveře. Při pohledu na naše radostné tváře na fotce jsme byli nesmírně spokojení. Felipe zase donesl tři plakáty fotbalových hvězd Griezmann, Aubameyanga a Paula Pogby, které jsme si nalepili na poslední volná místa na zdech. I s novými přírůstky jsme byli nadmíru spokojení. Naše nespokojenost se projevila až druhý den po snídani, když jsme se podívali na nástěnku s novým rozvrhem.

PONDĚLÍ AŽ PÁTEK

6.30 – BUDÍČEK

7.00 – SNÍDANĚ

8.00 – ZAČÁTEK VYUČOVÁNÍ

12.00 – 12.30 OBĚD

14.00 – KONEC VYUČOVÁNÍ

14.05 – 15.35 ODPOČINEK A DOMÁCÍ ÚKOLY

16.00 – 18.00 TRÉNINK

18.20 – 19.20 POSILOVNA, BAZÉN, VOLNOČASOVÉ AKTIVITY

19.40 – 20.20 VEČEŘE

SOBOTA A NEDĚLE

8.00 – BUDÍČEK

8.45 – SNÍDANĚ

10.00 – TRÉNINK

11.00 – VOLNO

SOBOTA ODPOLEDNE – LIGOVÝ ZÁPAS

19.00 – 20.00 VEČEŘE

Víkendový rozvrh se samozřejmě odvíjí od toho, jestli budeme hrát ligový zápas na domácím stadionu, nebo budeme muset cestovat za soupeřem. Pohárový zápas nás čeká zhruba za měsíc. Měli bychom ho odehrát ve středu. Doufám, že jich bude víc, protože nám odpadne vyučování.

Naším soupeřem v boji o Ligový pohár budou hráči z klubu Jestřábů, kteří minulý rok zametali dno ligové tabulky. Takže

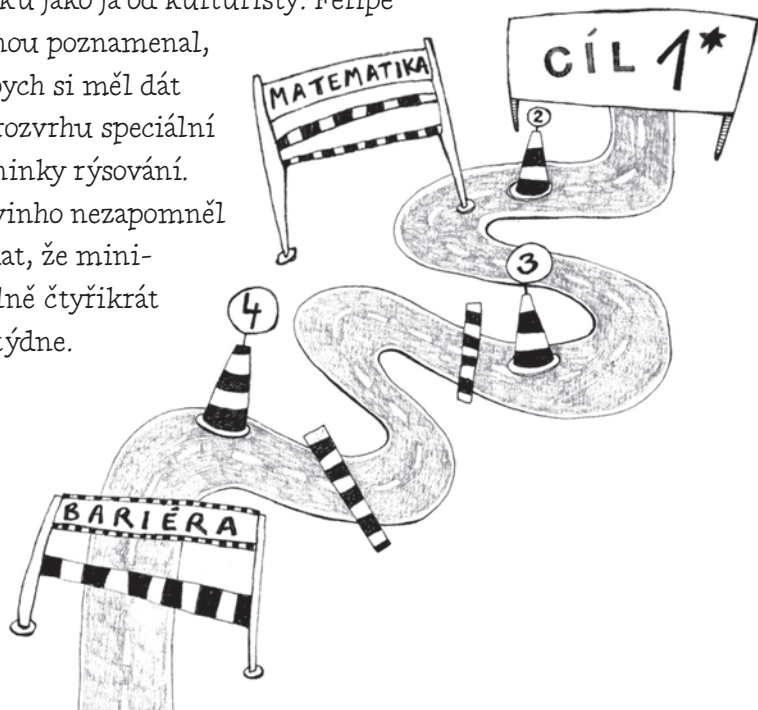
pevně
věřím,
že je
porazíme.

Dnešní vyučování bylo v pohodě, učitelé nás nechali rozkoukat. Od úterka se to ale určitě změní.

4. MOBIL

Moje očekávání se potvrdila a následující dny se učitelé činili. Zahrnuli nás hromadou učiva a dali nám najevo, že nám učení dá zabrat mnohem víc než náročné tréninky. Z mojí skupiny se na školu jako jediný těšil Silvinho. Já jsem se těšil akorát na angličtinu s mladou učitelkou, i když tu poslední písemku, kterou jsme psali ještě před mistrovstvím, si asi těžko vyžehlím. Jediným řešením byly už jen samé jedničky, ale to byla hodně komplikovaná cesta. Snažil jsem se, jak jen jsem uměl. Dějepis, zeměpis a gramatika celkem šly, ale matematika pro mě byla utrpením. Ještěže se mi ji vždycky trpělivý Silvinho snažil vysvětlit, i když rýsování se v mých rukou měnilo na neřízenou střelu. Moje útvary se lišily od geometrických prvků jako já od kulturisty. Felipe jednou poznamenal, že bych si měl dát do rozvrhu speciální tréninky rýsování. Silvinho nezapomněl dodat, že minimálně čtyřikrát do týdne.

Naštěstí jsme se věnovali i fotbalu. To mě z celého dne bavilo nejvíc. Tréninky s míčem, kondiční cvičení v posilovně nebo teoretické rozborů našich soupeřů. Občas mi zbyl čas na večerní trénink. Hrozně rád bych si našel čas i na Lucii, ale jaksi se mi nedařilo se s ní setkat. S Rodrigem jsem byl víceméně zadobře, proto jsem věřil, že nám nebude stát v cestě. Lucii jsem však neviděl několik dní, a tak jsem doufal, že se co nejdřív setkáme a začneme spolu oficiálně chodit.

Gustavo Sánchez mi daroval mobilní telefon, protože si ho prý zasloužím. Volat s rodiči bude jednodušší než jim psát dopisy. I kluci říkali, že posílat si dopisy viděli v nějakém filmu pro pamětníky. Nesmírně jsem si tohoto gesta šéfa Modrých gepardů vážil, hlavně když řekl, že se zastaví u mých rodičů a jeden mobil daruje také jim. Dal mi i SIM karty. Chvilí jsem se s ním handrkoval, že mu to zaplatím, vždyť jsem už něco vydělal, ale nechtěl. Měl jsem to brát jako projev vděčnosti. Doufal jsem, že se na mě kluci nebudou mračit, že mám privilegia. V životě jsem nedržel mobil v ruce. Předtím jsem držel maximálně kalkulačku. Ale i ta fungovala jen tehdy, když se jí chtělo. Netušil jsem, jak ho mám ovládat. Neměl totiž žádná tlačítka.

Po oslavě vyhraného sobotního zápasu proti nováčkovi mi Silvinho s Filipem ukazovali, jak se mobil ovládá. Pevně věřím, že rodiče to pochopí o dost rychleji. Uklidňovalo mě, že k mobilu je přiložený návod.

Nastavování různých funkcí, her nebo data nám zabralo skoro celý večer. Kluci mi dali do seznamu svoje čísla i čísla na trenéra a asistenta trenéra. Těšil

jsem se, že si zanedlouho přidám do mobilu i Luciino číslo, a když spolu nebudeme, bez problémů si můžeme psát esemesky nebo si volat.

Měli jste vidět tu radost, když nastal den D a podařilo se mi telefonicky spojit s mamkou a tatškou. Nejdřív jsem donekonečna vykřikoval haló, haló, až potom jsem pochopil, že mají mobil vzhůru nohama, a tak jsem na ně hulákal, ať si ho otočí. Naštěstí mě zaslechli – už jsem se docela bál, že mobil zahodí, protože jsem zachytil, že je asi rozbitý. Jak znám tatku, určitě ho bude kromě telefonování se mnou využívat i jako podložku pod rozviklanou nohu od stolu, jako pivní podtácek nebo lopatku na míchání svých zázračných červíkových směsí, které si chystá jako návnadu na ryby. Mamce se určitě bude hodit jako stojánek na vázu, případně jako podložka pod horký hrnec. Snad je ten mobil natolik odolný, že

to všechno vydrží. Aspoň do Vánoc. A potom jim koupím nový. Vždycky když jsme spolu dotelefonovali, domluvili jsme se, kdy si zase zavoláme. Telefonovali jsme si každý druhý podvečer. O svých školních výsledcích jsem je informoval systémem dobrou známku říct, špatnou nezmiňovat. Doufal jsem, že si to do konce roku opravím, a tak jsem vypadal jako super student. Až tak špatně jsem se zase neučil, i když občas si ke mně nějaká ta čtyřka cestu našla. Víc jsme však rozebírali moje fotbalové úspěchy. Do začátku sezony jsem si přinesl formu z mistrovství a za čtyři zápasy jsem stihl dát pět gólů, což rodiče nesmírně těšilo.

Oni mi zase vyprávěli, co mamka vařila, kolik tatka chytil ryb a kolik jich prodal a jak se daří Marcosovi, který už dostává léky koupené za peníze, které jsem jim poslal. Bylo super poslouchat, jak mu léky zabírají a jak se příznaky nemoci zmírňují.

5. TUTTI FRUTTI A LUCIA

Byla středa ráno a nás čekal zápas Ligového poháru, který jsme měli hrát proti Jestřábům. Hrálo se systémem na jeden zápas a podle losování se hrálo na hřišti daného týmu. Los nám v prvním kole přisoudil domácí prostředí, a tak jsme se zaradovali. Do nového ligového ročníku jsme vstupovali s nejvyšším cílem vyhrát ligu, která Geparďům těsně unikla, a také vyhrát i Ligový pohár, ve kterém se minulý rok tým hrající beze mě dostal jen přes dvě kola. Teď nám ale majitel klubu i trenér kladli na srdce získat double, to znamená v jednom roce vyhrát obě trofeje. Do ligy jsme vstoupili ve vynikající formě, ještě je ale třeba potvrdit skvělý začátek v prvním kole poháru. Nastupoval jsem v základní sestavě spolu se Silvinhem. Felipe byl na střídačce, ale těžkou hlavu si z toho nedělal, protože zatím odehrál tři celé zápasy. Na tribunách se sešlo dost diváků na to, aby vytvořili bouřlivou atmosféru. Vzhledem k tomu, že nešlo o semifinále ani finále, stadion nepraskal ve švech, ale návštěva byla slušná. Jak jednou konstatoval trenér, od té doby, co jsme vyhráli mistrovství, se návštěvnost zvýšila o polovinu. Na hřiště jsme vyběhli v bílých dresech, soupeři měli oblečené černé, pěkně se na nich vyjímal červený jestřáb. Zápas jsme od úvodních minut měli pevně pod kontrolou a soupeřova brankáře jsme několikrát prověřili, na což nám odpověděl dobrými zákroky.

Průběh hry se nezměnil ani v další části zápasu, pomalu nás to začalo štítat. Přestože jsme měli míč na kopáčkách skoro pořád, soupeř stále neinkasoval. Čisté konto si udržel do konce poločasu. Trenér na nás v šatně hulákal a hned udělal změny. Mě naštěstí nechal, ale stáhl Silvinha, kterého vyměnil za Manuéla, a Moralese vyměnil na levé straně za Mária. Na trávník jsme vyběhli odhodlaní vyhrát, ale zaskočil nás soupeřův rychlý gól. Jejich útočník se po pravé straně dostal k autové čáře a snažil se centrovat do šestnáctky, ale centr byl tak „nepovedený“, že doplachtil do brány. Bruno jen bezradně padl na zem a schoval si tvář do rukavic. Byl to opravdu pěkný gól, když si člověk odmyslí, že to soupeř tak vůbec nechtěl kopnout. Chvilí nám trvalo, než jsme se vzpamatovali ze šoku a začali znovu hrát. Hra ale nepřinášela vytoužené ovoce. Běžela 70. minuta, když soupeř vyslal na Bruna jedovku z třiceti metrů. Ten ji tentokrát pohotovým zákrokem vyboxoval před sebe rovnou na Betiho nohu. Beti s míčem obešel soupeřova hráče, přihrál Rodrigovi, který si okamžitě po převzetí míče vychutnal za středovou čárou hráče lebek tak, že mu parádně zahrál na housle a utíkal s míčem dopředu. Žádal jsem si přihrávku a Manuél taky.

Rodrigo se nakonec opět projevil jako sobec a zpoza obránce vystřelil nártem. Brankář udělal robinzonádu, ale míč nezasáhl. Ten ale v bráně neskončil. Odrazil se od tyče rovnou na Manuélovu hlavu a Manuél z metru pohodlně zakončil. Gól! Konečně. Trochu se nám ulevilo,